

minister Bramsnæs traf med Hensyn til Tjenestemændene.

Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at naar Voldgiftsretten for Entrepriser i sin Tid blev oprettet, var det ud fra den Opfattelse, at de private Entreprenører ogsaa maatte have en Ret overfor den mægtige Stat. Ja, men det er ud fra ganske den samme Opfattelse — at Tjenestemændene ogsaa maa have en Ret overfor Staten, at de ikke bør være de eneste, der ikke kan faa en retslig Afgørelse af deres økonomiske Forhold — at denne Voldgiftsret, som jeg taler om, blev oprettet. Det drejer sig i begge Tilfælde om, at Ministeren giver Retten til at afgøre Tvistigheder fra sig. Ministeren havde Afgørelsen med Hensyn til disse Entrepriskontrakter efter Resolutionen af 1906, og han afgav den i 1915. Det drejer sig i begge Tilfælde om, at en Afgørelse kan komme til at koste Staten visse Udgifter — for Drogdens Vedkommende kom det altsaa til at koste 1 Mill. Kr., — og kan det ene gøres administrativt, kan det andet ogsaa. Det er kun dette, jeg har ønsket at gøre opmærksom paa, og det var ganske særlig derfor, jeg ønskede denne Redegørelse fremlagt som Bilag til Betænkningen.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente, at det ikke var muligt at tilfredsstille mig — idet jeg havde stillet op den Mangel paa Logik, der var i det konservative Partis Standpunkt —, hvad de saa end gjorde. Jeg vil dog sige, at jeg havde givet det ærede Medlem og hans Parti Synsforladelse, idet jeg forstod, at man vilde stemme imod disse Forslag her, men jeg kan unægtelig ikke gøre det efter det ærede Medlems sidste Tale. Maa jeg først sige med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Ændringer i Tjenestetidsreglerne kunde foretages administrativt eller ikke, at det er vistnok rigtigt, at det kunde gøres administrativt, men naar det nu er forelagt Rigsdagen — og det er forelagt gennem disse Ændringsforslag, — er der ingen Tvivl om, at saa er det overført til Rigsdagens Medansvar, saa kan der ikke mere blive Tale om en administrativ Handling, saa maa Resultatet blive dette, at hvis Rigsdagen ikke giver sin Tilslutning dertil, kan Ministeren ikke gennemføre det. Jeg beklager, at der var en vis Svaghed i det ærede Medlem Hr. Korsgaards Udtalelser, idet han mente, at Ministeren vilde være i Stand til at gøre det, hvad enten vi vedtog dette eller hint. Det synes jeg var at lægge temmelig ringe Vægt paa, hvad en Afstemning og hvad hans eget Partis Afstemning her i Salen kunde komme til at betyde. Jeg forstod ogsaa paa den højtærede Ministers

sidste Udtalelse, da han for at bevare sin parlamentariske Støtte vilde trække Ændringsforslagene Nr. 17 og 33 tilbage, at han var fuldt ud klar over, hvad disse Afstemninger betyder, nemlig at Ændringerne ikke kan gennemføres, hvis Folketinget gaar derimod. Og derfor har, som jeg sagde i Gaar, det konservative Parti sit Ansvar overfor Tjenestemændene i denne Sag.

Det ærede Medlem gør sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han skelner mellem fast og løst Personale og siger: Det faste Personale vil vi holde paa, men det løse har vi ikke noget imod at lade gaa. Ministeren paaviste nemlig — og det er sikkert rigtigt —, at i Ændringsforslagene Nr. 12, 21, 23, 26 og 39 er der ikke Tale om Afskedigelse, for de paagældende Mennesker er i saadanne Stillinger, at de kan føres ned i andre Klasser, altsaa de vil gaa ind i andre Stillinger, som føres paa en anden Konto. Men det samler sig i Ændringsforslagene Nr. 17 og 33, hvor der er Tale om Stations-tjenesten og Søfartsvæsen. Det er Bundklasserne, og det er altsaa disse Ændringsforslag, der er afgørende for, hvorvidt der skal finde Afskedigelser Sted. Der er altsaa ikke Spørgsmaal om fast eller løst Personale, men Spørgsmaalet er, om disse Tjenestetidsregler skal ændres for det faste Personale, om der skal foretages det, som findes nævnt i Bilaget: Ændring i Tjenestetidsreglerne, Indførelse af Eenmandsbetjening af Rangermaskiner, Indskrækning af Lokomotivernes Reservetjeneste o. s. v. Hvis disse Foranstaltninger skal finde Sted, vil der altsaa kunne indvindes en Besparelse, som giver sig Udslag i — har Ministeren oplyst —, at en 1 600—1 700 Mennesker afskediges, rimeligvis ogsaa et vist Antal af det faste Personale, hvis det ikke kan reduceres, ved at de, som den højtærede Minister omtalte, gaar paa halv Tjeneste.

Naar jeg i Dag i „Nationaltidende“ med Glæde har læst, at det konservative Parti havde vedtaget at gaa imod Ministerens Ændringsforslag om Tjenestetidsreglerne — og det er jo det, det drejer sig om — og vedtaget ikke at gaa med til nogen Nedsættelse paa dette Budget, og at de Konservative vilde berede mig en glædelig Overraskelse, saa er jeg blevet meget skuffet ved det ærede Medlem Hr. Korsgaards Udtalelser, idet han i Virkeligheden gaar med til alle Ændringer af Tjenestetidsreglerne, alt det, som gør, at Afskedigelserne fremkommer, alt det, som gør, at det ogsaa eventuelt, gaar ud over det faste Personale. Man gaar med til de ændrede Tjenestetidsregler, som de foreligger, altsaa i en Skikkelse, hvorom Løn-